

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
z udziałem zainteresowanej: E. D.
o ustalenie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 listopada 2018 r.,
skargi kasacyjnej M. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 lipca 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 16 września 2016 r., IV U [...], którym Sąd ten oddalił odwołanie w sprawie z odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 12 listopada 2015 r., w której organ rentowy stwierdził, że zainteresowana E. D. jako pracownik płatnika składek [...] „E.” M. P. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 22 czerwca 2015 r. Organ rentowy uznał, że umowa o pracę zawarta z E. D. została zawarta dla pozorów w celu

stworzenia formalnych przesłanek do uzyskania uprawnień do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, a nie faktycznego świadczenia pracy.

W sprawie ustalono, że M. P. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą [...] „E.” w G.. Jej przedmiotem jest sprzedaż hurtowa (K.) i detaliczna (G.) elektrycznych artykułów użytku domowego. W ramach tej działalności zatrudnia D. B. (od 6 lat) na stanowisku ds. handlowych z najniższym wynagrodzeniem (nie dostaje premii czy nagród). Do jej obowiązków należy wprowadzanie faktur do systemu, robienie zamówień, przygotowywanie i opracowywanie ofert dla klientów, którzy składają większe zamówienie, sprawdzanie towaru przy odbiorze. Od dnia 1 lipca 2016 r. jej obowiązki wykonuje zatrudniona na zlecenie M. N. z wynagrodzeniem w wysokości najniższej krajowej. Płatnik składek zatrudnia także L. Z. (od 10 lat) do sprzedaży oferowanych artykułów z pensją 1.300 zł. Do jego obowiązków należy sprawdzenie towaru pod względem ilościowym i jakościowym, podpisywanie faktur, przyjmowanie zamówień i ich realizacja, metkowanie towaru i rozkładanie go na półkach, wieszanie żyrandoli i kinkietów.

Zainteresowana E. D. posiada kwalifikacje zawodowe w zawodzie technika handlowca. W czerwcu 2015 r. E. D. ukończyła Szkołę Policealną „[...]”. W dniu 22 czerwca 2015 r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony do dnia 30 czerwca 2016 r., mocą której zainteresowana miała objąć stanowisko asystenta księgowości w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 3.650 zł miesięcznie brutto. Do jej obowiązków miało należeć przyjmowanie i segregowanie dokumentów pod względem ich rodzaju; sprawdzanie pod względem formalno - rachunkowym oraz merytorycznym przyjmowanych dokumentów; przygotowanie dokumentów do zapłaty za dostawy i usługi; wystawianie faktur VAT łącznie z windykacją należności; wprowadzanie faktur VAT; wyszukiwanie, porównywanie ofert konkurencyjnych firm; nadzór nad realizacją zamówień; pomoc w prowadzeniu kasy; zastępstwo w czasie nieobecności referenta ds. sprzedaży. Od dnia 22 czerwca 2015 r. odwołująca została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik u płatnika składek „E.” [...] M. P.. Z zapisów na koncie ubezpieczonej wynika, że zatrudnienie w firmie „E.” było jej pierwszym zatrudnieniem. Wcześniej nie posiadała żadnego tytułu do ubezpieczeń.

Przed przystąpieniem do pracy ubezpieczona przedłożyła dokumenty świadczące o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku, przeszła szkolenie z zakresu bhp, otrzymała na piśmie zakres obowiązków. Miała świadczyć pracę w G., w sklepie przy ul. S., w godzinach od 8.00 do 16.00, od poniedziałku do piątku. Wynagrodzenie za pracę miało być płacone gotówką. Przed zatrudnieniem zainteresowanej, jak i po jej przejściu na urlop macierzyński, jej obowiązki wykonywał płatnik składek i D. B..

Zainteresowana w dacie zawarcia umowy o pracę była w 8 miesiącu ciąży. W dniach 16 i 17 lipca 2015 r. E. D. przebywała w Szpitalu G. na oddziale ginekologiczno-położniczym z rozpoznaniem ciąży [...], obserwacja w kierunku [...]. Została wypisana z rozpoznaniem poród fałszywy przed ukończeniem 37 tygodnia ciąży z zaleceniami między innymi oszczędzającego trybu życia. W dniu 5 sierpnia 2015 r. urodziła córkę. Po upływie półtora miesiąca ubezpieczenia skarżąca wystąpiła z roszczeniem wypłaty zasiłku macierzyńskiego.

Według PIT-36L za 2014 rok odwołujący wykazał stratę z prowadzonej działalności. W czerwcu 2015 r. odwołujący otrzymał łącznie 48 faktur wystawionych przez jego kontrahentów i tylko 10 z nich jest podpisanych przez jego pracowników. W lipcu 2015 r. tych faktur było 71, a na 35 figurowały podpisy pracowników. Na żadnej fakturze nie ma podpisu E. D.. W dniu 5 sierpnia 2016 r. odwołujący zawarł umowę o wykonanie strony sklepu internetowego z firmą M. [...] za kwotę 2.000 zł. Termin jej wykonania wskazano na 21 dni od daty przekazania kompletu materiałów (jeszcze nie zaczął biegu).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 16 września 2016 r., IV U [...] oddalił odwołanie wnioskodawcy, bowiem ocenił, że umowa o pracę zawarta z zainteresowaną została zawarta dla pozorów i nie była faktycznie wykonywana, bowiem strony stosunku pracy nie wykazały, aby wykonywała ona swoje obowiązki pracownicze.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 217 § 1 k.p.c., 227 k.p.c. i 232 k.p.c. oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania apelacji oddalił ją, stwierdzając, że nie zawiera ona uzasadnionych podstaw. Sąd drugiej instancji stwierdził, że Sąd

Okręgowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i nie naruszył art. 233 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie zaistniały okoliczności faktyczne obiektywnie uzasadniające nawiązanie stosunku pracy pomiędzy odwołującym M. P. a zainteresowaną E. D.. O ile zeznania świadków potwierdzają wykonywanie określonych czynności przez zainteresowaną u odwołującego, to jednak z uwagi na brak wiarygodnych materialnych dowodów świadczenia pracy przez zainteresowaną, niewiarygodność zeznań stron umowy o pracę o okolicznościach zawarcia i świadczenia pracy przez zainteresowaną, nieracjonalność zachowań pracodawcy, słabą kondycję finansową firmy odwołującego nie można uznać, że strony umowy o pracę wykazały faktyczne wykonywanie przez zainteresowaną czynności na rzecz M. P. w reżimie stosunku pracy. W tej sytuacji nie można było zarzucić Sądowi Okręgowemu popełnienie błędu przez uznanie zawartej umowy o pracę za pozorną w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 22 k.p.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 3 (zachodząca w sprawie nieważność postępowania) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na pytanie czy Sądy badając pozorną, rzeczywisty zamiar stron umowy o pracę, istnienie stosunku pracy powinny swoją ocenę, a także postępowanie dowodowe rozciągać również na fakt wykonywania pracy po powrocie pracownicy z urlopu macierzyńskiego.

Ponadto wskazano, że skarga kasacyjna powinna być rozpoznana również z uwagi na nieważność postępowania spowodowaną faktem, że strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw, przez oddalenie wniosków dowodowych zmierzających do wykazania, że strony rzeczywiście łączył stosunek pracy, a celem zawarcia umowy było jej wykonywanie, co miało potwierdzić wykonywanie pracy również po powrocie z urlopu macierzyńskiego.

Zdaniem skarżącego, istotne z punktu widzenia ważności umowy o pracę jest wykazanie, że strony stosunku prawnego wywiązywały się ze swoich obowiązków, czemu służy prowadzone przed sądem postępowanie dowodowe, w którym strony zobligowane są do wykazania słuszności i zasadności prezentowanych racji. W postępowaniu dowodowym konieczne było ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły i temu służyły dowody powołane przez skarżącego. Tymczasem Sąd pierwszej instancji nie przesłuchał świadka zawnioskowanego przez stronę odwołującą się, zaś Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego w zakresie złożonych nowych dowodów z dokumentów, odmawiając tym samym skarżącemu prawa do obrony swoich praw i udowodnienia swoich twierdzeń.

Przed Sądem pierwszej instancji skarżący wnosił o przesłuchanie świadka innej pracownicy, która miała potwierdzić świadczenie pracy przez zainteresowaną E. D.. Natomiast na etapie postępowania w drugiej instancji przedstawiono inne dowody z dokumentów o tym świadczące, jednakże obydwie Sądy nie były tym zainteresowane, brak jest też właściwego uzasadnienia w wyrokach dla takich działań.

Ponadto, pełnomocnik skarżącego wskazał, że wykazane powyżej okoliczności faktyczne i prawne nawet jeśli zdaniem Sądu nie doprowadziły do nieważności postępowania stanowią podstawę do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną, bowiem jej podstawą jest ilość naruszeń przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Z tych też względów pełnomocnik nie będzie ponownie ich przytaczać.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

1. nie przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na skutek braku przesłanek umożliwiających merytoryczne jej rozpoznanie,
ewentualnie, w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o:
2. oddalenie skargi kasacyjnej,
3. zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; występuje nieważność postępowania oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego

zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zagadnienie prawne sformułowane w treści skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie i mające uzasadniać jej przyjęcie do rozpoznania nie spełnia wymogów wskazanych powyżej. Skarżący ogranicza się w istocie do sformułowania samego pytania, na które odpowiedzi miałby udzielić Sąd Najwyższy, nie wskazuje jednak przepisu prawnego, na podstawie którego wyłoniło się przedstawione pytanie, nie wykazuje, że zagadnienie to nie zostało dotychczas rozstrzygnięte w orzecznictwie (wręcz przeciwnie, sam wskazuje, że do tej pory orzecznictwo jest w tej kwestii jednolite, nie wskazując wszakże żadnych orzeczeń), nie wykazuje również, aby dotychczasowe orzecznictwo wymagało w tym zakresie uzupełnienia lub zmiany. W istocie uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do polemiki z oceną stanu faktycznego niniejszej sprawy dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

Skarżący wskazał również, że jego zdaniem w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania określona w art. 379 pkt 5 k.p.c., bowiem skarżący został pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Nieważność postępowania

polegająca na pozbawieniu strony możliwości obrony przysługujących jej praw polega na całkowitym odjęciu stronie w postępowaniu sądowym, wbrew jej woli, możliwości podejmowania czynności procesowych zmierzających do ochrony jej sfery prawnej. Dlatego nie można stwierdzić nieważności postępowania, gdy strona podjęła czynności w procesie, nawet doznając utrudnień w popieraniu dochodzonych roszczeń lub obronie przed żądaniami strony przeciwnej. Wystąpienie tej przyczyny nieważności podlega ocenie przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności sprawy i dotyczy jedynie takich przypadków, w których strona rzeczywiście była pozbawiona możliwości obrony i nie działała w postępowaniu, a nie gdy mimo naruszenia przepisów procesowych podjęła jednak czynności w tym postępowaniu. Do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw dochodzi wówczas, gdy z powodu naruszenia przez sąd określonych przepisów lub zasad procedury cywilnej strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub istotnej jego części i nie miała możliwości usunięcia skutków tych uchybień na następnych rozprawach poprzedzających wydanie wyroku w danej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 lipca 2016 r., I PK 39/16, LEX nr 2071897; wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2018 r., III PK 19/17, LEX nr 2496285; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17, LEX nr 2498003). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw powodujące nieważność postępowania nie może być rozciągane na przypadki nie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów i to niezależnie od tego, czy następuje to na skutek ich oddalenia przez sąd w związku z uznaniem, iż nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty sprawy, czy w wyniku naruszenia przepisów procesowych normujących zasady przeprowadzania postępowania dowodowego w związku z niewydaniem postanowienia dowodowego lub dokonaniem ustaleń odnośnie do niecelowości przywrócenia skarżącego do pracy wyłącznie na podstawie udzielanych przez skarżącego odpowiedzi na pytania zadawane mu przez skład orzekający (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 2017 r., II PK 300/16, LEX nr 2426552). Zgodzić się bowiem należy, że samo pominięcie (nieuwzględnienie) wniosku dowodowego strony nie oznacza pozbawienia jej możliwości obrony praw powodującej nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Strona zostaje pozbawiona

możności działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia możliwości obrony jej praw, a więc gdy znalazła się w sytuacji, która uniemożliwiała, a nie tylko utrudniała lub ograniczyła, popieranie przed sądem dochodzonych żądań. Taki kwalifikowany przypadek nie występuje wówczas, gdy sąd pominie środek dowodowy wskazany przez stronę, uznawszy go za nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2016 r., II CSK 539/15, LEX nr 2069433; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2016 r., II CZ 29/16, LEX nr 2056922; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017 r., II PZ 28/16, LEX nr 2269089).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie występowała nieważność postępowania, bowiem skarżący nie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw i aktywnie uczestniczył w procesie. Sam fakt oddalenia niektórych wniosków dowodowych, złożonych przez skarżącego może co najwyżej stanowić naruszenie przepisów regulujących postępowanie dowodowe, nie pozbawiało jednak strony możliwości obrony swoich praw, zwłaszcza, że dowody te dotyczyły okresu po zakończeniu urlopu macierzyńskiego przez zainteresowaną, a zatem okresu, który nie był przedmiotem rozważań sądów w niniejszej sprawie.

Z kolei, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane;). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi

kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie można jednak uznać, że skarżący w niniejszej sprawie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Należy wskazać, że fakt, że sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni ma być oczywista i widoczna na pierwszy rzut oka nie zwalnia skarżącego z obowiązku uzasadnienia podnoszonej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Tymczasem skarżący wskazał jedynie, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej mają świadczyć argumenty przemawiające za nieważnością postępowania oraz mnogość naruszeń przepisów postępowania w niniejszej sprawie, jednak nie przedstawił w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jakiegokolwiek argumentacji mogącej uprawdopodobnić te naruszenia, natomiast w odniesieniu do oddalenia wniosków dowodowych skarżącego, należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny odniósł się do nich w treści uzasadnienia, wskazał dlaczego uznał je za nieprzydatne w niniejszej sprawie, zaś skarżący jedynie polemizuje z oceną wyrażoną przez Sąd drugiej instancji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).